

AUCA DE JOSEP IRLA 1876 1958

PRESIDENT EXILIAT, DE LA GENERALITAT

Josep Irla, a Sant Feliu, és on va trobar el seu niu.

Com en Xisco i en Colau, els seus germans. Quin sarau!

Sa mare que es deia Rita els cuinava la marmita.

El seu pare era taper i amo de Cas Romagué,

la taverna que regia fent campanya nit i dia

pels del Centre Federal del districte, la Bisbal.

En un ambient així en Josep s'obre camí.

Estudia arts i oficis i comparteix els desficiis

del treball amb els germans: tots tres són comerciants.

Fan compravenda de suro per poder guanyar algun duro.

I per fer alguna pesseta compten amb una goleta.

amb què fan transport de vi pel llarg litoral marí.

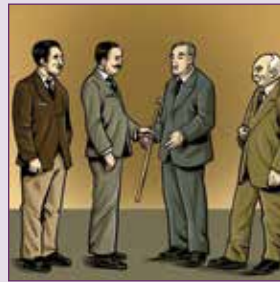
L'any 1902 es casa i porta la dona a casa

agafada del seu braç. És la Florència Bas.

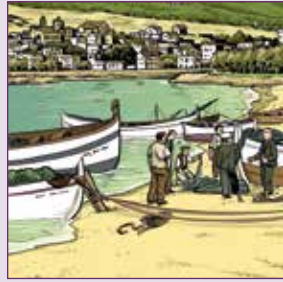
De la seva població és elegit regidor.

I com que hi posa l'espantlla també es disposa a ser batlle.

Poc després el veïnat l'elegeix per a diputat,

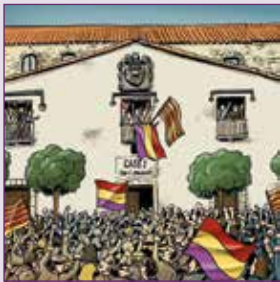
perquè no tan sols fa obres sinó que vetlla pels pobres.

I com que és tot un senyor, passa a la Diputació.

L'any vint-i-tres tot s'atura. Governar la Dictadura.

Però arriba el trenta-u i llavors, molt oportú,

com a bon republicà, fa costat a Macià.

El projecte d'estatut elabora convençut.

Per fi, amb el nou parlament està la mar de content.

D'Assistència Social és director general.

Però no tothom a Espanya amb la República hi guanya.

Uns militars descontents va i ens ensenyan les dents.

I tot se'n va a fer punyetes: les esquerres i les dretes,

quan es declara la guerra que tot ho ensagna i esguerra.

És llavors que ell, amatent, accepta ser president

del Parlament català en l'últim ple que es farà.

S'exilia el trenta-nou i després de l'erenou

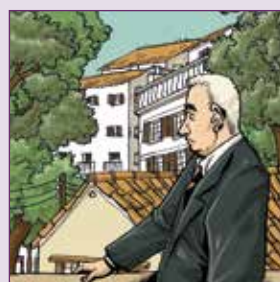
s'instal·la un temps al Voló, un poblet del Rosselló,

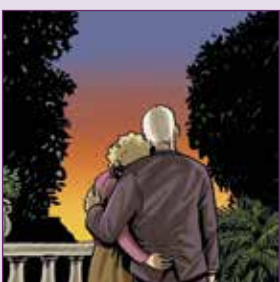
fins que se'n va en va d'aquí a Ceret, al Vallespir,

on li fan saber els companys l'assassinat d'en Companys

i li proposen de ser President a l'estranger.

Sempre al servei del país, ell admet que sigui aixís.

Però per seguretat cerca un lloc més allunyat.

Tot discret agafa el tren i s'instal·la a Cogolin.

Quan per fi cau el feixisme llavors Irla, amb optimisme,

pensa que podrà tornar però tot resulta en va.

Exiliat denuncia l'opressió que dia a dia

sofreix la nostra cultura aquí en plena dictadura.

Fins que l'any 54 sí que deixa de combatre

i traspasa el seu mandat de la Generalitat,

a Tarradellas Joan, president d'ara endavant.

Llavors carregat d'històries ens escriu unes memòries.

A Sant Rafel·lu morí, però està enterrat aquí.

